

TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO. QUÝ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 10

Mới đó mà đã bốn tháng tôi giúp xứ An Biên. Do công việc bù đầu bù cổ cộng thêm nhiều biến cố nên tôi không để ý đến thời gian. Nói vậy chứ công việc hay biến cố gì cũng không bằng biến cố xảy ra ngay chính trong đời tôi, chính biến cố tôi sắp kể đã làm tôi quên thời gian giúp xứ cực nhọc của mình. Biến cố này đã gây nhiều hậu quả cho tôi về sau dù rằng, nhờ đó tôi hiểu thấu cuộc đời hơn các bạn đồng môn và có nhiều kinh nghiệm hơn trong cách xử sự. Tôi xin tóm tắt.

Trong giáo xứ có gia đình ông Bảy Quý nề nếp nhất họ đạo do ông vừa có phong thái hơn người, vừa có người anh ruột linh mục là bạn thân của cha sở, có lẽ vì thế gia đình ông Bảy Quý như là thân nhân của chính cha sở, hai cô con gái rất đẹp và hai người con trai đang đi tu đều gọi cha sở bằng bác.

Cô con gái lớn của ông bà Bảy Quý tên Mỹ Ca hơn tôi mười tuổi, đẹp như một thiên thần và hát hay như một ca sĩ –thời này ca sĩ là Thanh Thúy, Khánh Ly, Lệ Thu, Julie Quang, là Thanh Tuyền, Giao Linh, Giáng Thu...- thường lân la đến với cha sở hơn cả. Những khi gặp nhau tôi gọi Mỹ Ca bằng chị, sở dĩ từ đầu đến giờ tôi không nhắc đến là để hôm nay tôi mới dồn hết sức mà kể một lần một mạch, vì đời tôi tuy mới hơn hai mươi tuổi, nhưng gặp nhiều cố sự hơn người khác gấp không biết bao nhiêu lần, có cảm tưởng tôi sống một năm, bằng người khác trải qua dễ chừng cả mười năm, cho nên để kể chuyện đời, có lần người bạn chí thân bảo tôi kể, tôi nổi hứng kể huyền thuyên chuyện mình từ mười giờ tối hôm trước cho đến giờ đi lễ sáng hôm sau, kể đến độ nằm trên giường bên kia nó ngáy khò khò lúc nào tôi cũng chẳng hay.

Những lúc đầu gặp Mỹ Ca, tôi kính nể như một người chị, đối lại chị quý tôi như người em. Nhưng vì quen lân la khắp nơi trong nhà xứ, nên chị cũng lui tới “phòng” tôi một cách tự nhiên và dễ dàng, lại còn tặng tôi khi cái lược, lúc cái khăn, khi quả ổi... Khoảng bốn giờ rưỡi sáng hôm đó gần đến mùa Noel, trời trở lạnh, khi tôi đang chuẩn bị đi lễ thì chị bước vào ôm chầm lấy tôi khẽ bảo: “Sao chị lạnh quá Liêu ơi!”. Tôi cứ để mặc chị ôm, không chừng... tôi cũng có ôm lại. Trong lúc ôm tôi, chị sờ nắn khắp người tôi khiến tôi lơ mơ không còn biết gì nữa. Hai chị em quần quýt với nhau một lúc rồi đi lễ. Lòng tôi bỗng thấy có cái gì đó khác lạ, nhưng trí ý vẫn cứ đơn sơ nghĩ đó là tình chị em. Chuyện vậy cứ xảy ra đều đặn ít lâu thì chị hôn trên mặt, trên cổ... và một hôm chị dạy tôi hôn môi, những lúc như vậy chị rên khe khẽ: “Chị thương em lắm Liêu ơi!... Liêu có thương chị không hở Liêu?”... Trong suốt thời gian cứ sáng nào cũng xảy ra như thế –vào lúc không ai có thể ngờ được khi cha sở ở sâu trong nhà thờ, hai cha phó thì chốt chặt cửa ngủ vùi, nhà xứ tối mù và vắng lạnh- tôi không từ chối điều gì với chị chỉ vì cảm xúc và cảm giác rất lạ nhấn chìm tôi đến tận dưới đáy vực sâu. Hai chị em bắt đầu thấy ghiền nhau. Nói đúng ra chị Mỹ Ca sành sỏi hơn, nên hễ khi tôi ngần ngại hay tỏ ra sợ hãi, chị lại thì thầm để đánh lạc hướng “... chị thương em như em ruột của chị vậy” hoặc “chị lạnh quá”, “em xem giùm, chị đau chỗ này quá!” v.v...

Đang ngụp lặn trong tình yêu chị em ngang trái, xảy ra ba hiện tượng làm tôi hơi hoảng.

Một là mỗi khi Mỹ Ca đè tôi hay tôi kéo lòi Mỹ Ca nằm xuống giường thì có tiếng đập trên thanh sắt cuối giường. Ban đầu tiếng đập nghe nhỏ như ai đó dùng tay đập lên thanh sắt một tiếng, ai nghe thế có thể giải thích mình nghe lầm hay tiếng gì đó trùng hợp, dù vậy cũng đủ làm chúng tôi giật mình mất hứng và buồn nhau ra ngay. Những ngày tiếp theo, tiếng đập trở nên lớn hơn và mạnh hơn khiến không thể lầm với tiếng động gì khác được, có xem xét kỹ thì không thấy điều gì có thể va chạm đến cái giường. Chúng tôi nhìn nhau lo ngại. Tôi bắt đầu hơi sợ. Cuối cùng là sáng hôm đó, lúc chúng tôi còn chưa đè nhau ra giường thì một tiếng đập thực sự nổ lớn giữa một thanh sắt khác đập vào thanh sắt cuối giường. Chúng tôi giật bắn người, kinh hoàng và kéo nhau chạy ra khỏi “phòng”. Không thể cất nghĩa được và cũng chẳng dám hỏi ai, Mỹ Ca lại hay sợ ma, nên từ đó chị sợ đến nỗi không dám lên “phòng” tôi nữa.

Hai là một hôm đang dạy học, có hai người đàn bà đạo đức siêng đi lễ sáng kéo nhau đến nói cho tôi biết, gần mỗi sáng đi lễ, lúc trời còn tối mịt, họ thấy một quầng lửa bay chậm chậm từ cây me cổ thụ bên trường, đáp xuống rồi chui tọt vào đúng vị trí “phòng” của tôi. Hai người hỏi tôi có nhìn thấy giống như thế không, hoặc có cảm thấy cái gì khác lạ không, các bà hỏi tôi rằng, nghe họ kể như thế tôi có đoán ra được điều gì hay không? Vì sợ “có tật giật mình”, nên tôi không dám hỏi cha sở, dù cha luôn là người từ bao lâu nay được tôi kể và hỏi han đủ thứ chuyện.

Ba là tôi được phép về thăm nhà một ngày để cầu nguyện cho cha tôi. Cha tôi xưa đau bệnh rồi mất đúng vào ngày 24 tháng 12, thời đó trong đạo không có tục ăn giỗ như bây giờ, chỉ là dự thánh lễ cầu nguyện rồi ra thăm mộ. Khi tôi vừa về đến nhà, mọi người kêu lên sao tôi hốc hác và nước da nhất là nơi mặt, mũi, cổ và tay chân... sạm lại như bị bệnh nám da. Má tôi mời thầy thuốc đến bắt mạch thì thầy nói tôi bị một trong những thứ bệnh tà. Ai cũng lo nhưng tôi là người lo nhất vì tới lúc này tôi biết chắc là mình đang bị một vấn đề gì đó...

Trên đường trở về nhiệm sở, tôi suy đi nghĩ lại nhiều lắm, cuối cùng quyết định không thể giữ một mình nỗi lo sợ nữa. Tối hôm đó tôi vào phòng cha sở với ý định thú nhận hết với cha như một vị linh hướng.

Khi tôi mới bước vô phòng, cha sở nhìn tôi vừa hỏi vừa nói:

- *Xây ra chuyện gì đó với con rồi! Đúng không?*

Không toan tính trước, cũng chẳng biết tại sao, tôi chạy đến quỳ sụp xuống bên chân cha bên bàn cha đang làm việc. Tôi khóc nức nở đến nỗi có cảm tưởng không gì có thể cầm lại được những dòng nước mắt ăn năn.

Cha sở đặt tay lên vai tôi rồi kiên nhẫn chờ tôi khóc mùi mẫn.

Khi tôi bớt khóc, tôi thưa:

- *Con là kẻ có tội...*

Cha sở không để tôi nói tiếp, cha nói bằng giọng của một người cha thật dịu hiền:

- *Con không cần phải nói gì! Cha biết hết rồi!*

Cha nắm lấy hai vai tôi và nói thêm:

- *Chúa cũng không chấp tội! Con bình tĩnh và nhận phép giải tội nghe con!*

Tôi lại khóc. Vừa khóc vừa đọc kinh ăn năn tội.

...

Khi về “phòng” tôi suy nghĩ và tự hỏi mãi, cha đã biết gì? Tại sao cha biết? Tôi thật không dám hỏi cha sau đó, một phần mắc cỡ, một phần sợ sệt.

Mãi hơn hai mươi năm sau, khi cha gần lìa đời, không do tôi hỏi, nhưng cha tự kể:

Lúc đó Ông Lực Lượng kể tôi nghe hết chuyện của thầy và đưa cháu gái. Kể xong Ông ấy bảo:

- *Chúng ta không muốn mất thằng nhỏ quá sớm! Nó nằm trong kế hoạch của Chúng ta.*

Tôi kêu lên:

- Các Ông định làm gì thằng nhỏ? Hãy để nó yên có được không! Nó có bề gì tôi trả lời với đức cha thế nào đây!

Ông Lực Lượng trấn an tôi:

- Chúng ta đã làm gì thằng nhỏ đâu mà ông la hoác lên như thế! Trái lại Chúng ta đang đẩy nó thoát ra khỏi cái mớ ngục ngoằng đó đấy! Con người các ông như một nhóm bụi nhùi nhảy bắt lửa, chỉ cần một tàn lửa nhỏ thôi là cháy thật sạch!

Thật vậy, chẳng ai có thể nên thánh nếu Chúa không nâng đỡ, vì chỉ một tích tắc bất cứ con người nào cũng có thể sa ngã, thực tế đã chứng minh *ngựa bốn chân còn xảy, bảy mươi chưa gọi mình lành...* không ai dám tự hào mình khôn giỏi, ngược lại kẻ càng khôn ngoan thì cũng có những kế hoạch khôn ngoan một khi kẻ đó muốn phạm tội, kẻ càng kín kẽ thì ngã sa càng bí mật nếu muốn, cũng thế, nếu kẻ đơn giản phạm tội giản đơn thì người già giặn phạm tội càng nhuần nhuyễn, lão luyện và ma mãnh.

Mỹ Ca được gia đình cho sang Pháp và ở đó luôn đến tận bây giờ rồi mà tôi vẫn không gặp lại. Cuộc đời tôi sau này bị thay đổi rất nhiều bởi mỗi tình bị cuốn ngay vào vòng xoáy đam mê, vì từ trước cho đến lúc đó, những cô gái yêu tôi, tỏ tình với tôi, theo đuổi tôi... tất thấy đều đến bằng một thứ tình yêu bình dị, thông thường, không trái ngang và lâm ly như trong tiểu thuyết lãng mạn, cũng chưa ai chế ngự tôi bằng nỗi đam mê khủng khiếp như thế. Thường các cô gái quê mới lớn trong các xứ đạo yêu các thầy đại chủng sinh bằng một thứ tình yêu rất hồn nhiên, nhẹ nhàng và kín đáo, yêu chỉ biết đứng xa mà nhìn trộm, được dịp thì lân la rón rén, có cơ hội ở riêng thì e thẹn đến mặt đỏ lựng cũng chẳng nói được một câu, rời nhau ra thì quyến luyến, bạo lắm cũng chỉ biết viết thư ngụ ý tỏ tình cách vụng dại hoặc tặng nhau tấm ảnh, chiếc khăn làm kỷ vật gửi gắm nỗi ước mơ... làm gì có hò hẹn, làm gì có cho nhau những thứ trái cấm đầu đời...

Mỹ Ca đột ngột đến rồi đột ngột đi để lại tôi đau đớn da diết một mình, đã thế còn lưu lại trong tôi những vết hằn khó lòng gột bỏ.

Đôi lúc tôi cảm thấy đi tu sao khó quá!

Còn việc Ông Lực Lượng có kế hoạch trên tôi, tuy mãi đến sau này cha sở mới tiết lộ nhưng tôi đã sớm suy đoán. Có nghĩa là sau khi Mỹ Ca bí mật rời Việt Nam đi Pháp không một lời từ biệt, tôi dần dần suy ra từ chỗ luôn bị Ông Lực Lượng theo dõi, cho đến quấy phá "mối tình" chớm nở giữa chúng tôi là nhằm giữ cho tôi sống trong bậc tu trì, nếu có thể làm đến linh mục nữa, để họ sử dụng tôi cách đặc lực hơn. Như vậy dù biết họ khôn ngoan và đa mưu túc trí đường nào, họ không dễ hiểu như chúng ta nghĩ, không phải lúc nào họ cũng làm trò ma mị, làm ông Ba Bị, làm những điều quấy quá phơi bày trước mắt, hay nói chung đúng như chúng ta nghĩ cả đâu!

Tôi sẽ kể tiếp chuyện này khi đến thời điểm của nó.

(còn tiếp)